

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

339.854

Szerző: .....

Cím: *A tisztviselők létharcza*

Hely

Idő

"1919"

Személy

Forrás: *Az Újság*

Bp.

1919. XI. 4

Helyszám

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

350.8

1919

Budapest főváros házi nyomdája 1919.

A tisztviselők létharcza.

(Hivatalos adatok, tervek a köz- és magán-tisztviselők és tisztviselőnők helyzetének javítására.)

— Az Újság tudósítójától. —

III.

(Az iskola rabszolgái.)

Még fájdalmasabb hangok hallatszanak a tanítók, tanítónők és óvónők taborából. Körülbelül harminczötezer diplomás magyar ember teljesítette kötelességét az elemi népiskola katedrája mellett, de egy sincs köztük, a kinek megélhetése biztosítva volna. Így nem lehet kulturát terjeszteni, ezt főleg Huszár Károlynak kell belátnia első sorban. Mennyi is hát a fizetésük? A nyolczadik néptörvény fizetési osztályokba sorozta a tanítósgot; a tanítók és tanítónők a VIII—XI. fizetési osztályokba, az óvónők a IX—XI. osztályba kerültek. Nevetéségen kis fizetés a jutalom azért az idegölő munkáért, a mit teljesíteniök kell. *Alig néhány száz koronát havonként*, főleg a kezdőknél. Nem kell számalkozni tehát a *kispesti menekült tanítóknak*, — javarészüök székely — a kik csoportba verődtek és elmentek fát irtani. Irtottak is annyit, hogy elég lesz a télre, de el is adtak kétszáz métermázsát, mázsáját hatvan koronával. Valamiből csak kell élni, még ha tanító is valaki!

A környék tele van menekült tanítókkal. Egyik részük a nyugati pályaudvaron lakik a vasuti kocsikban, mert nem tudnak lakáshoz jutni. Már öt hete ide s tova, hogy ott fagyoskodnak apró gyermekeikkel. A menekülési segélyt beszüntették, napidíjat terveztek helyébe, de ez is elmaradt. Minden másfajta tisztviselő kapott hathatósabb segítséget, csak a menekült tanítók nem. Ezt az ügyet sürgösen

fizetésrendezés ügyét, mert nem akarnak gáncsot vetni azoknak a felelős helyen álló tényezőknek, a kik a gyors béke létrehozatalában fáradoznak.

Honnan jöjjön hát a segítség? Miután a tanítók hivatalos egyesülete nem működik, csak egyes tanítókat kérdezhettünk meg arra nézve, hogyan gondolják a kibontakozást a mostani szörnyű helyzetből?

Seregestül azt felelték, hogy csak alaposan megszervezett, dusan ellátott fogyasztási szövetkezet útján lehetne segíteni ideiglenesen. Mert hiába adnak pénzt; az ilyen csekélyke pénz nem lehet a háztartást rendbehozni, adjon inkább természetbeni segítséget az állam, krumphit, söt, ezukrot és más egyebet, a mit aztán a fogyasztási szövetkezet osztana ki a tanítóknak. Az is jó megoldásnak látszik, hogy a tél idejére külön kurzusokat létesítsenek a háborus években élhanyagolt gyermeksereg intenzivebb foglalkoztatására. Ennek faluhelyen nem igen volna akadály, mert ott bőven van tüzelőanyag s így télen át akadálytalanul lehetne tanítani. Ezen a réven sok-sok menekült s most munka nélkül levő tanító, tanítónő és óvónő hasznos munkát végezhetne.

Felkerestük Petry Mórt, Pestvármegye tanfelügyelőjét, a ki tele van reménnyel és bizalommal abból a szempontból, hogy a tanítósg a jövőben kétszeres erővel fogja teljesíteni nemzetmentő munkáját. Ezt el is várja mindenki a tanítósgtól, de ugyanakkor az államnak is tudnia kell a kötelességét. Inkább ma, mint holnap, üljenek össze a hivatalos ténnyezők és tegyenek róla. Hogy kenyeret legyen a gárdának, a mely mindig elül vitte a magyar

A vasutasság nem akarja magára venni annak az ódiáját, hogy jogos követeléseit kiélezzze s ezzel utjába álljon a kibontakozásnak.

(A vasutasok.)

A vasutasok tudvalevőleg más fizetési osztályok szerint kapják javadalmazásukat, mint a többi közalkalmazottak, jobb is valamicskével az anyagi helyzetük, de viszont idegölőbb munkát is végeznek, mint bárki más a közhivatali pályán. Panaszra itt is bőven van ok, de a vasutasság számol az ország gazdasági krízisével és a jobb jövő reményében becsületesen végzi a munkáját. Főleg az a kívánság a leghangosabb, hogy az ugynevezett szövetkezeti boltok lehetőleg minden tekintetben lássák el áruval és egyéb közszükségleti cikkekkel a szövetkezetekbe tömörült tagokat. Ne legyen az az anomália; hogy az, a ki ilyen szövetkezeti részvényt jegyez, alig vásárolhasson valamit a saját boltjában s a mit vásárol, azt éppen olyan áron legyen kénytelen megfizetni, mint a hogyan azt a szabadkereskedelemben kapja. Hiszen a szövetkezeteknek nemcsak az a céljuk, hogy árut és egyebet árusítsanak a tagoknak, hanem az is, hogy olcsóbban adják, mint azok a kereskedők, a kik másod-, sőt harmadforrásból szerzik be áruszükségletüket.

Ismételjük, a magyar államvasuti alkalmazottak is csakugy érzik a megélhetés minden baját, mint a tanárok, vármegyei tisztviselők és a többi közalkalmazottak, de ugyanakkor meg kell állapítanunk azt is, — s ezt számos vasutással folytatott beszélgetésünk alapján mondjuk — hogy vasutasok nem óhajtják most felszínre vetni a